

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922 m. pradžia, iš Miuncheno - į Berlyną

Vanduk, meiluži mano, šandie, matai, plunksna rašau, vadinasi, sėdžiu prie stalo, nors ir šandie dar nėra taip, kaip reikia, nors ir šandie dar daug ko daugiau reikėtų.

Vanduk, meiluži mano, šandie[,] matai[,] plunksna rašau, vadinasi[,] sėdžiu prie stalo, nors ir šandie dar nėra taip, kaip reikia, nors ir šandie dar daug ko daugiau reikėtų. Vakar vakarą gavau iš tavęs laiškutį, jis toks geras, ir man taip gera pasidarė. Tu nepyk, kad aš Tau paskutinį laišką[,] tokį liūdną[,] parašiau, bet kai žmogus gali ir šiek tiek šilimos turi, tai kažkaip visa kitaip atrodo ir daros labai liūdna.

Kažkodėl šianakt baisiai maža temiegojau, negalėjau užmigti, tai dabar prie stalo akys merkiasi ir rankos dreba. Bet aš laikysiu ir gana, nenoriu apsileisti ir galutinai išglebti. Tu nepyk, aš tau dabar daug nerašysiu, aš tik norėjau tau pasakyti, kad tavo laiškėlis toks geras ir kad aš jau atsikėliau ir nebenoriu gulti, ir kad man akys labai merkias. Jei stipras būsiu, tai šandie vėliau gal vėl parašysiu, o gal ir rytoj - palauksiu - aš daug noriu tau parašyti ir pasakyti, tik šandie[,] matai[,] truputį įkaušęs.

Bet tu[,] Vanduk[,] tiktai būk gerutė ir mylėk mane.

Vanduk, meiluži mano!

Bučiuoju Tave visą

Boliuk.

KOMENTARAI